

SEVERINUL

ZIAR POLITIC SĂPTĂMÂNAL

Prețul abonamentului:

pe un an 8 coroane
 „ 6 „ 4 „
 „ 3 „ 2 „

Prețul unui număr 20 fil.

Redactor responsabil:

OCTAVIAN BORDAN.

Redacțiunea: Caransebeș, strada Transilvaniei.

Aministrația: Caransebeș, strada parcului 774.

Numărul telefonului: 44.

Manuscriptele nu se înapoiază.

Viitorul nostru

I.

Dacă ne uităm și cercetăm trecutul și prezentul neamului românesc, vom găsi, că rar s'au acomodat intereselor neamului aceia, cari s'au dat drept conducătorii neamului românesc. Cu foarte mare greutate găsim figuri luminate de auriile raze ale desinteresului atunci, când le judecăm din punctul de vedere al interesului obștesc românesc. Totdeauna privitorii suntem la așa numitul joc frivol al feluritelor coterii, cari s'au cocoțat pentru un timp mai scurt, or mai îndelungat la conducerea instituțiilor noastre.

Și fiindcă e vorba deci mai presus de toate de interesele gaștei, coteriei, cu ale cărei interese se identifică tendențios ale poporului, firește din isprăvile feluritelor grupuri de interese numai poporul nu a câștigat nimic.

Căci să rămânem numai mai aproape de zilele noastre.

Azi trăim o vreme, când lupta popoarelor întreolaltă se dă pe teren economic. Numai acel popor poate să aibă sorți de izbândă, care e bine întărit materialicește și lupta lui e sprijinită, curge și decurge din și în ramele unor anumite instituții. Nainte de toate e baza materială.

E la noi această bază materială?

De prezent neamul românesc constă din țărani și clasă cultă, înțelegând pe *lateineri*. Mai avem apoi vr'o doi-trei proprietari mari, cari mai bucuroși se amestecă cu streinii de neam și se coboară la noi numai când vreau mărire, laudă și admirație, ceea ce-i costă la an câteva miute de coroane.

Avemu-ne noi meseriașii noștri?

Avurăm și noi câteva târguri, cari însă din punct de vedere românesc decad pe zi ce merge. Căci putem număra pe degete cele câteva orașele românești în declin, Bradul, Blajul, Beiușul, Lugojul, Brașovul, Caransebeșul, Sibiu, Orăștie mai în seamă ceva românesc, unde se poate vorbi de Români neaoși. Dar din punct de vedere românesc și acestea merg îndărăt. Dacă te uiți adecă la feluritele meserii reprezentate în oraș, vei vedea, că cel mai bun maistor totdeauna e un strein.

Conducătorii din aceste orașe adecă nu s'au îngrijit, ca suerescența să fie în meserii mai mare și mai bine pregătită. Nici nu mai vorbim de acele orașe, unde inteligența noastră nu a făcut nimic, cum e Aradul, unde niminea nu s'a îngrijit, ca să fie meseriași români, fiindcă prin celelalte locuri tot mai vedem. Deși Aradul încă are jur aproape numai românesc ca și Lugojul.

Și apoi un popor cu clasă burgheză nu poate ține concurență cu celelalte. Doar clasa burgheză e baza țării Sașilor. Sașii, ce e drept, au avut mari privilegii, iar Români au fost obidiți, dar numai în Ardeal.

Cu toate acestea dela 48 începe să a făcut foarte puțin în această direcție.

Bătrânii noștri își vor aduce aminte, ce bogate familii de negustori erau aici, în Caransebeș. Erău firme românești în bunăstare, respectate și temute. Azi tânjește Severineana, azi, când orașul nostru e pe cale a deveni un centru industrial și comercial în urma genialelor intenții ale dlui Burdia. Pe când mai

nainte în piață vedeai și firme românești, azi au dispărut, ori s'au ascuns sfoase în căscioare din străzi lăturalnice.

Și nimeni nu s'a îngrijit, ca să fie reînviați meseriașii și comercianții români. Inteligența noastră și-a pierdut vremea scumpă în certe zadarnice după câte-un netrebnic blid de linte.

S'au deschis aici ocaziuni de a face industrie mare, comerți mare cu lemnărie. Nici din acea generație de bătrâni bogați nu s'a aflat nimenea care să-și bage capul în astfel de întreprinderi, nu s'a aflat cine să le dea sfatul.

Pe vremea pomenită cu evlavie a lui Doda se tot discuta, dar numai ca temă de plimbare înființarea unei școale de meserii. Nici el, nici epigonii lui nu au făcut însă nimic.

Toate acestea se așteaptă acum dela acela, de numele căruia istorice e legată ridicarea graniței, dela dl deputat Const. Burdia care va și repara, tot ce s'a întrelăsat și în direcția aceasta.

Marii demoralizători.

II.

Mai încearcă adunătura să persilleze și declare pe dl Burdia și pe proprietarul foaiei noastre, dl Bordan, trădători de neam, pentru că ar fi *«slugile guvernului»*. Suntem prea dedați cu acest epitet și nu ne mai scoate din țiftini. Ba în urma multor experiențe am ajuns la convingerea, că la noi titlul *«trădător de neam»* a ajuns să fie titlu de onoare, și îndată ce *«Tribuna»* sau derbedei dela *«Lupta»* cinstesc pe cineva cu acest titlu, în cele mai multe cazuri aflăm sub acest titlu câte un bărbat binemeritat pentru poporul românesc, care întreagă viața și-o jerteste pentru visul,

de a vedea poporul românesc ajuns la o soarte mai bună, și cel mult are păcatul de a nu fi de convingerea unei adunături dela vre-o foaie românească, oameni, cari în cele mai multe cazuri s'au adăpostit pe la redacții, după-ce au fost dați afară din alte slujbe pentru alte păcate grave. O mică privire prin redacțiile românești și multe figuri triste de felul acesta am afla. Doară cine nu știe, că cutare *stâlp* al neamului românesc s'a făcut ilustru prin un *act de imoralitate*, spărgând casa unui om cinstit și azi are obrazul tot în acel oraș să umble cu fruntea ridicată și să dea pe desinteresatul luptător și *moralizator* al neamului românesc. Dincolo vezi alt *stâlp*, carele are altele la răboj. Mulți de talia acestora mai avem.

Oare nu este o ironie a sorții, nu este oare un fel de blăstăm asupra poporului românesc, că a ajuns să fie călăuzit în calea sa de astfel de indivi incapabili în orice privințe?

Să vedem *«trădătorii de neam»* și să analizăm faptele lor! În primul loc între trădătorii de neam vom afla pe *Emanuil Gozdu*, marele binefăcător al neamului românesc. Cât a fost în viață, cât a fost un funcționar credincios al statului, ceata de lingăi și flămânzi *naționali* nu l'au mai slăbit din titlul *«trădător de neam»*. Și acel trădător a ajuns să fie cel mai mare binefăcător al neamului său, fără de care poate că românul de mult s'ar fi prăbușit în întunec. și azi în toate bisericile românești se ridică *rugăciuni* pentru odihna sufletului acestuia, carele în viață a trecut de mare *«trădător de neam»*.

Șiriani, Schiopii și Birăuții de pe timpul lui Gozdu au fost vrednici antecesori și tot atât de flămânzi, ca și cei de azi. Marele Gozdu a primit în viață toate

batjocurile *naționaliștilor*. nu a desperat și urmarea a arătat, că adevărații trădători de neam au fost tocmai acei cățeluși naționali, cari lătrau ca să mai capete câte o bucătură, pentrucă *«sunt săraci»* — vorba marelui luptător dela *«Drapelul»*.

Să nu ne ducem prea departe. Să privim la *«trădătorii de neam»* din timpurile noastre, ale căror fapte ne sunt prea bine cunoscute și le putem aprecia după merit. Avem doi bărbați distinși pe dl dr. I. Gal și George Szerb. Bărbați ridicați prin muncă cinstită în serviciul statului, cari dela pozițiile înalte în tot momentul au făcut bine poporului românesc, cari nici-odată nu s'au abătut dela idealul, de a croi acestui popor o soarte mai bună. Ei sunt oameni cu avere frumoasă, n'au fost avizați la sprijinul nimenui, n'au cerut *taxe* dela popor, ca marii organizatori de astăzi, și dacă privim la faptele lor, vom afla că totdeauna au luptat pentru apropierea românilor de maghiari și pentru drepturile poporului românesc.

Și cum au fost tractați acești distinși români din partea unui Russu-Șirianul și a demnilor săi soți de luptă? *Tot ca trădători de neam!* Între astfel de trădători de neam cu drag ne înrolăm și noi, adunătura dela *«Severinul»*, vorba *«schiopului»* dela *«Tribuna»*, pentrucă știm, că suntem în societatea unor români cinștiți, cari fac bine poporului românesc cât sunt în viață și dela cari mult bine pot aștepta instituțiunile noastre și după moarte. Cel puțin suntem scutiți a da mâna cu câte un imoral sau defraudant.

Să-i privim mai deaproape pe criticii nostri. *«Batjocura batjocurește»* este proverbul, carele se adeverește și față de adunătura dela fițuica națională din Arad.

În păcate s'a născut această fițuică, în păcate trăește și în păcate are să piară de pe fața pământului.

Cum s'a născut *«Tribuna»*? Dl Russu-Șirianul, după-ce prin un act păcătos și demoralizător a fost declarat *«luptător»* național, a fost căpătuil la *«Tribuna»* din Sibiu. Și-a făcut el mendrele și pe acolo, până când fostul președinte al partidului național, dr. I. Rațiu a luat mătura și a început să măture gunoii din redacție. Ne aducem aminte de acel scandal. Bietul Russu, marele și desinteresatul luptător național n'a aflat ușa, ci *a fugit pe fereastră și gurile rele afirmă, că de atunci cam schiopătată*. De-altfel întreaga sa viață a schiopătat și schiopătând dintr'o parte în alta, *din stînul poporului românesc în cel al lui Kristóffy și Vészi* și întors, a făcut politică pentru fericirea poporului românesc.

Russu-Șirianul *«cu frunza în buze»* a luat calea spre *Canaanul* trântorilor. S'a dus la București, cuiul cald al tuturor luptătorilor de neam, cari luptă ca să aibe cu ce trăi de pe o zi pe alta. Că acestor oameni nu le zace la inimă binele instituțiunilor românești, ci numai interesele lor personale, vom arăta cu cele petrecute.

La gimnazul din Brașov era odinioară profesor dl G. Pop. Doria să ajungă la București, dar nu i-a succes. I-a venit o idee bună. Clișeu probat. Zis și făcut. Cu ocaziunea unei serbări școlare a ținut un discurs. Discursul a fost așa făcut, ca guvernul să-l poată excepționa. Nu s'a mulțumit însă numai cu faptul, că l'a rostit înaintea elevilor, ci l'a trimis *«Tribunei»* spre publicare. Oameni cu minte au cerut, ca articolul să nu fie publicat, și atunci chiar *luptătorul* Russu-Șirianul ar fi zis: *«Mai bine piară gimnazul din Brașov, decât*

LAURA

Ne-am întâlnit după cinsprezece ani și când am văzut-o iar mi-a stat înaintea toată tinereța frumoasă, zburdalnică, trecută repede, ca luată de o apă.

Aproape străin în micul oraș, ca director de gimnaz însă, fusesem poftit la o nuntă cu foaia de zestre încărcată de mii de lei și cu perspectiva ispititoare a amor venituri din păcură.

Eu, ca flăcăul în toamna târzie a tinereții, m'am dichisit de cu vreme, am încercat să micșorez din rotunzimea luminii, care fura tot mai mult din creștet, am zmulș, pe unde se putea, câte un fir alb de mustață și când am intrat în nuntă, invitații isprăviră cu felicitatul și începușeră să se rotească părechile în mișcare de vals.

În mulțimea cocoanelor, cari lăsându-se moale pe brațul purtătorilor, întorceau ochii spre oglinzi pentru corectarea ținutei, deosebeam multe chipuri drăguțe de fete gătite în alb, multe doamne mai în vârstă, jucând ușor, legănat, în ciuda anilor, cari aduseseră cute pe fața îngrijită.

Deodată, ca într'o săgetare, am simțit lucirea a doi ochi negri ale căror ape le cunoașteam așa de bine.

După vals s'a făcut hora. Toată lumea s'a prins. Abia apucasem tactul și aud în dreapta mea:

— Aici jucăm și noi.

Laura Panait a venit lângă mine și nu știu cum, dar mi s'a luminat odată înaintea și i-am spus încet:

Foaie verde foi și-o fragă

A venit cin 'mi-era dragă!

— Tot mai știi din strigările de odinioară?

— Imi mai vin așa în minte cu câte-o întâmplare d'atunci, adăogai eu, tot cam încet, fiindcă era lume, ca la nuntă, ce mai e vorbă.

Si așa am jucat hora până la sfârșit lângă aceea, care rămăsese pentru mine tot domnișoara Laura Mihail: acum coană trecută de 35 de ani, cu o brumă ușoară în pieptănătura ridicată peste frunte, ca un zimbet deosebit în lucirea ochilor negri, cu plecarea capului, când puneă vre-o întrebare mai de seamă, cu acel farmec ispititor al femeilor frumoase cari plutesc veșnic într'o atmosferă de dragoste.

Tot atunci am cunoscut și pe bărbatul ei: inginer, inspector pe căile ferate. Un om mulțumit cu viața, fiindcă o lua totdeauna așa cum e, cu o privire mi-loasă în ochi și cu un aier de bunătate care se răsfrângea din toată înfățișarea lui.

Mai toată seara de nuntă și-a petrecut-o privindu-o de pe un scann,

sau la bufet cu vre-un cunoscut. Când a venit Laura la el cu întrebaera: Mergem, dragă? el s'a sculat supus, ascultător, cum va fi făcând și acasă, de sigur, când îi spune nevasta să plece undeva.

Ea a jucat toată seara, neobosită. Eu cu destăinuirile o făceam să se mai hodi-nească puțin. Si așa între plecarea unui cavaler și sosirea altuia, în pauzele dintre jocuri, îi povesteam cu întreruperi venite dela căutători: Doamna a dat cadrulul? cu răspunsul grabnic la vorbele în treacăt ale vecinelor, cu așezări mai lungi la masa, unde se lua înghețată și vin cu «ingrediente», cum ziceau mesenii, îi povesteam cum o cunoscusem acum cinsprezece ani. Câteodată rămânea nemışcată; asculta, asculta... și apoi se întorcea drept la mine: Da...? și atunci frumoșii ei ochi negri aveau altă licărire. Cădea pe gânduri Laura Panait. Cam de mult se dusese cea dintâi tinereță cu dulci visări de fată mare.

II.

Eram flăcăiandru așa cu șapte clase de liceu. Mă purtam cu uniforma strânsă pe talie și umblam fudul, cu fruntea umbrită de cozorcul șepcii. Mă simțeam ușor, când veneam dela școală cu cărțile la subțioară și când hoinăream sârbătoarea cu tovarășii pe malul Argeșului.

Mi-se părea că stăpânesc lumea, când jucam între fete frumoase și în va-

să nu se publice discursul» Platul a succedut. Discursul s'a publicat, profesorul a fost alungat dela gimnaz, martirul a fost gata, guvernul a trecut în fața străinătății de apăsător al românilor, iar dlui Ghiță Pop i-s'au deschis porțile închise până aci ale României, ceea-ce era lucru principal.

Dl Pop a ajuns bine în România, dar poporul românesc, «blândul» popor românesc — vorba fostului birtaș dela Lugos — cu ce s'a ales din faptele naționale ale prelinșilor conducători? Cine a mai auzit, ea poporul să mai fie avut vre-un bine dela dl Pop și mulți de felul acesta, cari au căutat să se căpătuiască în România, prostind poporul și făcând politică națională după chipul și asemănarea *adunăturii* dela «Tribuna».

Așa a făcut și Russu-Șirianul. După-ce a putut scăpa din redacția dela Sibiu cel puțin cu un picior teatăr, și-a luat tâlpășița spre România, unde a și aflat căpătuială.

A venit însă timpul fanarioșilor. Precum dela Constantinopol se trimiteau fanarioșii în principate, ca să *fericească* poporul, așa a fost trimis dl Ioan Russu-Șirianul de dl Dimitrie Sturdza la Arad, cuibul fericirii poporului românesc, ca de aici să *fericească* poporul Românesc. Fericirea s'a început în Arad de câțiva oameni malconțeni și suntem siguri, că atâta vor lucra pentru fericirea poporului românesc, până când *blândul* popor va fi sătul de atâta fericire și va alunga pe fanarioșii trimiși din România.

Despre desinteresarea *adunăturii* în numărul viitor.

Prelegeri economice

de: Ioan Groșorean,
protopretor în com. de avere.

(Continuare).

Introducere.

XI.

Beutura cea mai bună este: apa rece, curată, limpede și proaspătă, care ne lungeste firul vieții și ne asigură sănătatea trupeză și sufletească.

Când suntem osteniți ori asudați să nu bem deloc apă rece, pentru că atunci ușor putem căpăta aprindere de plămâni, oftică, dureri de stomac și alte boale primejdioase pentru sănătatea noastră.

Bolnavilor nu le dăm de fel să bea apă rece, ci le pregătim anume o apă de beut în modul următor: spălăm puțin orez, pe care îl fierbem ca la $\frac{3}{4}$ de oră în o litră și jumătate de apă curată, limpede și proaspătă. După-ce a fierit orezul, îl străcurăm prin o cârpă, și apoi după-ce s'a astâmpărat în câțva, dăm bolnavilor să bea din când în când. Dacă nu avem orez, atunci în loc de orez ne putem folosi și de orz.

Dacă bolnavul are mari fierbințeli, atunci îi putem da și apă rece, însă mai întâiu să ia în gură o linguriță de miere de stup, pe care o așezăm cu limba sub masele în partea bucii, și apoi bolnavul să bea din apa rece numai câte puțin, după-ce a lăsat apa în gură să se streceure peste mierea de stup și să se amestece puțin cu bălele din gură.

De-altmintrelea mierea de stup folosită astfel, este cea mai bună medicină în contra catarhului de stomac și de intestine (mațe), la astma (păs) și la toate focăriile, ce simțim în corpul nostru.

Limonada este asemenea foarte priincioasă bolnavilor, dacă o pregătim astfel: roadem coajă de lămâie, în care punem puțin zahăr alb; după-ce a stat puțin până-ce s'a topit zahărul, o stoarcem bine și în zama aceasta mai punem puțin zahăr și apoi o lungim cu apă.

Se poate face și o altă limonadă așa: fierbem zahăr alb în jumătate litră de apă, apoi stoarcem în apă sucul din o lămâie și apoi din această beutura dăm bolnavilor să bea din când în când, și anume, cine are fierbințeli, o bea rece, iar în cazuri de frig o bea pe cât se poate mai fierbinte.

De răchiul cumpărat să ne ferim ca de «bată-l crucea», deoarece răchiul cumpărat se amesteacă de multe-ori cu piatră vânălă, cu vitriol, var și cenuse, care apoi ne strică sănătatea și face din om dobitoc. Dacă economii nostri totuș nu se pot lăsa de această beutura stricăcioasă, apoi atunci mai bine să bea răchiuri și vinuri de poame, pe cari le poate ori-cine prepara cu puține cheltuieli, și cari nici pe departe nu sunt atât de stricăcioase sănătății, ca și beuturile cumpărate.

Mai la vale — la capitolul referitor la industria de casă — voi arăta, că cum putem face răchiuri și vinuri din poame.

(Va urma).

Scrisoare.

Onorată redacțiune!

Și în timpul de față, dar mai ales în anul 1906 imediat după alegerile dietale, se pornise în unele ziare române dela noi o goană sistematică, plină de ură și patimă față de iubitul nostru deputat dietal Const.

cantă eram nelipsit dela târgurile, cari adună toată tinereța după Dâmbovița la joc și la veselie.

Pentru aceasta m'am dus la Piatra în ziua de 6 August. Stiam că se adună lume multă și de cu vreme m'am gătit în portul țărănesc, am pus plocăjorul nou pe șea, am împletit doi ciucuri în coama revărsată a calului și am strigat la vărul Gheorghe.

Am pornit amândoi în trap, plecându-ne pe obline să ne uităm la unele ferestre, adiind cu biciul în vânt și legăgându-ne în bustru așezat, la drum mai întins.

Pe valea Vălenilor în jos am schimbam de multe-ori binețe de drum cu pâlcurile, cari se făceau tot mai multe, acum la apropierea târgului.

Am legat caii lângă o căruță dela noi, am dat mintenele în seama omului, ne-am mai potrivit p'ici pe colea, ca flăcăii cari intră în lume și ne-am prins în hora jucată pe iarbă verde în curtea casii boierului Mihail.

Am jucat așa, cât ai fuma o țigară și cum eram în fața pridvorului, am văzut un șir de țărance, coborând scările să privească mai de aproape.

Am recunoscut niște cocoane din oraș, îmbrăcate numai pentru ziua aceasta așa de dragul portului. Unele știam de unde să fie.

And pe cineva strigând:

— Laura, tu nu vii? iar pe trepte par'că a lunecat o fată, s'o bea într'un pic de apă. Si era ea, Laura Mihail, fata proprietarului dela Piatra.

Invățase și la Pitești un an la penzion, și noi, cei mai răsăriți, cunoșteam mai toate fetele, cari veneau câteodată să dăm examen împreună. Curând aflăm și cum le cheamă și de multe ori, în recreați, făceam prinsoare ce ochi să aibă cutare și cutare.

În fiecare Sâmbătă seara, Laura trecea pe sub fereastra mea și se ducea puțin mai devale la o rudă, unde stă până Luni dimineața.

Când știam că trece, sau deschideam geamul și începeam să cânt încet, cine știe ce frânturi din cântece de dor, sau mă plimbam grav prin curte cu vre-o carte în mână.

Copil ce eram! Fata își potrivea vre-o șuviță de păr pe frunte, ori se întorcea la servitorul, care-i ducea cărțile, dar mie mi-se părea că s'a uitat, fiindcă mă știa acolo.

Iar când se întâmpla să trecă dreaptă, fără vre-o mișcare, cu ondulara înceată a rochiei scurte sub pasul domol, cu tropăitul lin pe trotuarul de asfalt, rămâneam lipit de stâlpușul porții, mă uitam lung în urma ei și mă gândeam că o fi supărată pe mine, dacă nu și-a întors o clipă ochii spre poartă.

Imi făceam câte-un plan îndrăzneț. Să pândesc când n'o fi nimeni pe stradă și să-i ies înainte, când o mai trece pe la noi. Să mă fac c'o întreb ceva de pe la școală, să-i spun că eu sunt Stoenesti, și că am cunoscut pe fratele ei în gimnaz.

Dar când credeam că o să fac mai multă ispravă, sau trecea ea supărată, sau apărea cineva sus, în colțul uliții.

Vremea a trecut repede. Școala s'a isprăvit și la sfârșitul anului fetele n'au mai venit să dea examen în liceu. Pe Laura o vedeam rar. Grijă lecțiilor o țineam și în unele sărbători la școală și-mi rămânea nădejdea că tot o să vorbească cu ea pe malul Dâmboviței.

În anul celalalt s'a dus în București. La vacanții, dela Gropeni încolo mă dan jos la toate stațiile și luam la cercelat vagoanele frumoase. Perdeluțe vinete astupau unele geamuri; la câte-o fereastră apărea o frunte sub păr ondulat; pe sălițe se primblau gravi băieți din școala militară și Laura trebuie să fie fost pe acolo, în vre-un compartiment.

Vara, am căutat s'o întâlnesc, dar a stat la moșie numai o săptămână și când a venit anul cu clasa cea din urmă, greutatețile învățaturii îmi dădeau tot mai puțin răgaz să mă gândesc ce ochi frumoși avea Laura, când era copilă de școală și se purta cu rochie scurtă.

Acum la târgul dela Piatra, dacă s'a îmbrăcat țărănește, trebuie să și joace. Si

Burdia. Știm însă și vedem, că această goană, că tot lucrul lipsit de baza morală, nu a avut nici un efect, decât acela, că poporul, întreaga țărănie (chiar și aceia, cari cu prilejul alegerii au votat contra) împreună cu conducătorii săi firești învățători și o mare parte de preoți din întreaga fosta graniță militară din comitatul Severin și-a strins și mai tare rândurile, grupându-se sub steagul desfășurat de Ilustritatea Sa deputatul Burdia.

Goana pornită de niște indivizi multotenți și plini de patimi, s'a sdrobit și s'a nimicit lovindu-se față în față cu activitatea roditoare, dezvoltată de Ilustritatea Sa în interesul și spre ridicarea bunăstării economice și culturale a poporului românesc din graniță. Despre activitatea dlui deputat s'a vorbit mult în prețuita foaie a d-voastră, însă vă rog ca să-mi dați voie, ca cu privire la efectul, ce Pa avut activitatea Ilustrității Sale ca deputat al cercului, asupra țărănimii, — să vă scriu și eu ceva. Trăesc la sat, în mijlocul poporului, deci am avut și am ocaziune de a observa nemijlocit efectul.

Nu-i vorbă, știam eu deja înaintea alegerii de deputat, că Ilustritatea Sa e cel mai popular, mai iubit fruntaș român din graniță și că cu toate acestea totuși, cu prilejul alegerii s'au aflat multe comune contrare, cauza este a se căuta în agitațiunea pornită dintr'odată, care s'a lățit ca focul, luând țărănimea cu pripă, nemai lăsându-i timp de cugetare, așa că abia după alegere și-a dat sama, că despre ce a și fost vorba ?!

Nu, poporul nici-când nu și-a pierdut încrederea și nădejdea din Ilustritatea Sa, dovadă dragostea dovedită cu prilejul dărilor de samă, ținute în vara anului trecut chiar și de locuitorii comunelor, cari la îndemnul unor indivizi au votat la alegere contra. Ne aducem încă bine aminte, că ce intrări triumfale a avut Ilustritatea Sa în toate comunele. Te cuprindea oareș-care emoție, văzând cu câtă însuflețire așteptă

țărănimea sosirea iubitului deputat și nici că se putea altfel, căci programul dezvoltat atunci, spus, fără fraze mari și goale, pe înțelesul tuturor, a captivat total poporul, care acum, după-ce s'a convins despre faptele bune ale Ilustrității Sale, este cu trup cu suflet pentru politica propagată de dânsul.

Acum vede poporul, că ce însemnează a avea un deputat, pe care întru adevăr îl poate numi de al său, căci la dânsul aleargă fiește-care țaran, dar și domni, învățători, preoți etc. etc., dacă au vre-un năcaz pe la oficii, ministere, comitat, iar dânsul, ca un adevărat părinte îi primește pe toți, atât pe cei cari au votat pro, cât și pe cei cari au votat contra, tot cu aceeași dragoste și bunăvoință. Iar despre rezultatele intervenirii în vre-o cauză a dlui Burdia, știe ori-și-cine, că acelea totdeauna au fost în favorul celor ce i-au cerut sprijinul.

De-altcum on. redacțiune, acestea le scriu numai spre ilustrarea dispozițiunii dintre țărani, căci e de obște cunoscut, că dl deputat în tot timpul, cât petrece în Caransebeș, este asaltat cu rugări din partea alegătorilor. Și Ilustritatea Sa îi ascultă pe toți cu bunăvoință, le dă îndrumări, sfaturi bune, aleargă, întrevine în daraverile lor, așa că noi alegătorii binecuvântăm ciasul, în care ni-Pam ales de deputat.

Faptul, că acum țărani au cătră cine-și plânge durerile și năcazurile, încă este de foarte mare însămnătate, pentru că până a nu ne fi dl Burdia deputat, nu aveai cătră cine să te rogi și să aștepți ajutor.

De fraze, de vorbe etc. poporul e sătul; trăim în un timp, când *faptele vorbesc*.

În urma faptelor nobile ale dlui C. Burdia, ne putem crește și noi grânicerii copiii prin școli, ca să devină apoi cu vremea bărbați învățați, folositori patriei, neamului și bisericii.

Tot numai de faptele lui bune ne vorbesc și dealurile de vii dela Mehadia etc. etc. Vor vorbi mai departe faptele,

cari vor urma, căci cunoscându-i mintea ageră, care-l caracterizează, suntem convinși, că a observat și cunoaște mai bine decât ori-și-cine altul, toate neajunsurile poporului din graniță și că cunoscându-le, nu va întârzia a interveni întru delăturarea, ameliorarea acestor neajunsuri. În activitatea dlui deputat să nu-l împiedece clevețirile dușmanilor egoiști, cari numai cleveți știu, — ci să înainteze cu fruntea ridicată și cu bărbăția-i cunoscută spre realizarea programului dezvoltat cu prilejul dărilor de samă, căci poporul în frunte cu conducătorii lui firești vor fi gata ori-și-când spre a-i dovedi încrederea, ce o au în Ilustritatea Sa.

Un alegător dela sat.

NOUTAȚI

Știr. personale. Dl. Sa. Dl. Constantin Burdia, deputatul cercului nostru a plecat în 8 c. pe timp de zece zile la Budapesta. Dl Octavian Bordan, primarul orașului a plecat în 9 Martie c. pe timp de două săptămâni în străinătate.

Cinstea Caransebeșului. Suntem informați din izvor sigur, că dl dr. Iosif Siegescu a fost numit comisar ministerial permanent pentru institutul pedagogic diecezan din Caransebeș.

Ei domnilor, nu vedeți unde o duceți ?

Dinstincție. Dl Fömmel Károly, notarul penzionat din Făget, a fost decorat de M. Sa Regele cu crucea de aur benemerent pentru serviciul îndelungat și zelos.

Denumire. Ministrul de justiție a denumit pe dr Eugen Gal, practicant la tribunalul din Biserica-Albă, în calitatea de notar la tribunalul din loc.

Numire Consistorul diecezan în urma abziei protopresbiterului Andrei Ghidu a numit pe preotul George Buru de catihet la școlile elementare de stat din Caransebeș.

mă gândeam par'că cu teamă: dacă ar veni lângă mine ?

Hora se întindea pe mai mare cuprindere, lăutarii cântau în mijloc, cobzarii băteau tactul și flăcăii desfăceau mâinile, să poștească fetele cari stau în șir, gătite de vară și rușinoase, par'că ar fi venit pentru vederea de nuntă. Jucătorii făceau pașii așezat, ca pentru târg, unde lumea e adunată din toate părțile, și ți s'ar duce vestea pe nouă sate, dacă ai juca așa mai după pofta inimii.

Când să ne luăm seama, noi n'am mai avut pe cine chema: toate fetele se legănau în mersul lin al jocului. Atunci m'am trezit cu Laura lângă mine. Nici nu știu, când am desprins mâna de vărul Gheorghe, când am cuprins-o pe a ei... m'am uitat odată sus și par'că se lăsase un nor pe dealul cu mesteceni.

Cum venise la joc, mă gândeam să-i spun ceva. Mai mare rușine! O să creadă că sunt un prost, de nu știe să lege două vorbe. Să-i spun, că am văzut-o și la Pitești. Dar se poate întâmpla ca ea nici să nu bănuiască asta. De ce n'a venit vara trecută la moșie ? Așa, poate ar zice că cine sunt eu să-i țin socotelile.

S'o întreb de horă, de țărani, de Dâmbovița, de frate-său... în sfârșit s'o întreb de ceva, că uite o să se isprăviască jocul. Laura o fi băgat de seamă neli-niștea mea. Mai ales că simțiam cum ies vâpăi din obraz.

Dar, când a făcut un pas greșit, s'a oprit puțin să se ia după mine și atunci m'a întrebat :

— Mi-se pare, că d-ta ești din Stoenști ?

— Da, i-am răspuns eu repede, așa de repede, că n'aș fi putut zice mai mult în minutul acela.

A fost mult, până mi s'a deslegat limba. Pe urmă am vorbit și cât a mai ținut jocul, și după aceea. Mi-a spus că era tot mai bine în școală la Pitești, că se simțea veselă în după prânziurile calde, să stea în privdor, să asculte cântarea înceată a brazilor și să simtă unda de răcoare venind din susul apei. Dimineața urcam poteca până în deal. Acolo, e o poeniță într'o horă de mesteceni «A! ce frumos e acolo!» Stă multă vreme la umbră, citește și o încântă glasul paserilor și sborul în ocol al rândunelelor.

Pe strada umedă se aud apropiindu-se soldați. Ei cântă tare, ca să păstreze tactul pasului și prietenul meu încetează cu povestitul. Ne gândim amândoi la același lucru când veniam flămânzi, ruși de oboseală din marșuri și trebuia să mai și strigăm în cântec: arme! arme!

— Ei! amice, și mai departe ?

— Ce să mai fie ? Dela târg, n'aș ști ce să-ți mai spun... Mi-aduc aminte, că dela nuntă am plecat mai la ziua. Cu slujba mea, la opt trebuia să fiu în picioare să văd de lecția copiilor și știu... treburi de cancelarie. N'am vrut să mă mai culc. Am stat la geam să aștept revărsatul zorilor și m'a cuprins un dor așa de tinereță de viața sburdalnică de altădată.

De atunci păstrez scris în carnetul meu, cu data de asupra, arătând și ceasul:

«Am zis de mult adio cânturilor mele toate, frumoasă întru chipare de femeie, care ai suris atât de mângăios odată peste viața-mi stinghură».

Acum rămâi cu bine. Mă duc.

I. Botenl.

Alegere de notar în Prilipeț. În 6 l. c. a câștigat comuna noastră iarăș o dovadă îmbucurătoare de iubire din partea dlui fîbirău Péczely.

Devenind postul de notar cercual vacant prin depărtarea notarului Bagoly Béla, a fost numit provizor la acest post dl Illés Károly încă în anul 1907. În răstimpul acesta am avut ocaziune a supraveghia ținuta dlui Illés, unde prin sârguința sa a dovedit, că este demn și că are darul chemării sale spre a ocupa un post de notar în mod sigur și definitiv.

Astfel în 6 l. c. s'a ținut alegerea în sala școalei comunale din Prilipeț, luând parte și reprezentațiunile din comunele aparținătoare, adică Pataș și Borloveniuechiu. Sosind dl protopretor Péczely în sală, a fost salutat din partea reprezentanței cu «Să trăiască». Indată deschizând ședința și începând actul alegerii, ne-a împărțit competenții la acest post, candidând trei inși, unde fără a se mai face cea mai mică observare, s'a ales cu aclamațiune dl Illés Károly. Indată a fost chemat *nom alesul* la depunerea jurământului oficios, după a cărui săvârșire preotul Vasile Popovici din Pataș a mulțămii dlui protopretor Péczely pentru conducerea corectă a alegerii.

La acestea dl protopretor Péczely mulțămii și asigurând reprezentațiunile, că numai până atunci se poate notarul bucura de sprijinul său, până își va face datorințele conștientos chemării sale și până va fi în bună armonie și înțelegere cu poporul, căci a zis: administrațiunea este pentru popor și nu poporul pentru administrație.

Inzădar se năcăjește o foaie din părțile aceste a tăia în dl Péczely, căci acela numai ură personală poate avea contra dlui Péczely, fiindcă noi am avut ocaziune a cunoaște însușirile bune ale dlui Péczely încă până a fost mai nainte în cercul nostru, cu atât mai mult acum. — *Ion Bojinca*, reprezentant.

Adunare socialistă. Dumineca trecută, socialișii din Caransebeș au ținut o adunare de manifestațiune pentru introducerea votului universal, secret și după comune. La 9 oare a. m. s'au adunat circa 300 persoane în sala otelului Lichtneckert. Celor prezenți li-s'a vorbit în limba maghiară, română și germană. În limba maghiară și germană a vorbit avocatul Róth Ernő din Timișoara, ca exmis al muncitorilor organizați; iar în limba română a vorbit George Țințariu interpret la tribunalul din loc. Ambii vorbitori au desvolat foloasele organizării, au clarificat pe cei prezenți despre sufragiul universal și necețitatea întroduserii lui, și în fine au disputat asupra situației politice.

În urmă s'a luat o rezoluțiune, că daeă guvernul actual ori cele ce vor urma, nu vor introduce votul universal, secret și după comune, atunci și muncitorii de aici se vor alătura la straiicul general, proiectat de partidul socialdemocrat, și că nu vor relua lucrul până când se va introduce votul universal.

După amiazi la 3 oare s'a ținut și în Caransebeșul-nou o altă adunare tot cu programa adunării de nainte de amiazi.

D'solvarea dietei. Prin culoarele dietei se vorbește mult despre o eventuală desolvare a dietei, în cazul, că revizuirea regulamentului casei nu se va putea face cu grăbire. Ideea e lansată din partea ministrului de interne, contele Andrassy, care cum se știe e om de cuvânt.

Societatea fondului de teatru român la Oravița. Adunarea generală a «Societății pentru crearea unui fond de teatru român» se va ținea în ziua de sf. Maria mare în 15/28 August 1908 la Oravița.

Nouii membri ai camerei magnaților. Maj. Sa a numit pe fostul ban al Croației Rakodezay, pe abatele E. Vaida și pe consilierul E. de Gaál, membri pe viață ai camerei magnaților.

Hoții. Din Orșova ni-se scrie, că învățacul de măcelar Matei Balint a șterpelit dela stăpănu-so 200 coroane și apoi și-a luat doi prieteni cu sine și s'a dus la Timișoara, apoi la Budapesta, unde și-au petrecut până-ce au gătat paralele. Gătându-li-se banii, și-au scos bilete pentru Orșova și au venit până la Orșova, unde apoi prinși fiind de poliție, au fost aduși în Lugos.

Hoț prins. Un individ cu numele Nicolae Tomi, callă de brutar vagabond, cu care poliția din Lugos tot mereu avea de lucru, — zilele trecute a intrat în casa lui Ioan Schneider, tăietor de lemne, și a furat de acolo un orologiu și 184 cor. bani gata și apoi și-a luat rămas bun dela Lugos. În urma curentării poliției din Lugos însă a fost prins în Sânniclausul-mare.

Furt. Într'una din nopțile trecute niște răufăcători, până acum necunoscuți, au furat toate galițele dela Balázs Dorozs, Reichl Jakab și Const. Forgács.

Omor. Dragomir Todor și Ioan Radu, ambii din Ohaba-Mutnic, s'au certat în 4 l. c., și certându-se, Dragomir a lovit cu un par în cap pe Radu cu așa o putere, încât Radu a murit momentan. — Iată urmările inimei mari. Unul mort și celalalt la robie pe câțiva ani.

Sinucideri. Sebastian Stoiev din Reșița s'a spânzurat în 3 l. c. — Slapujak Robert, neputând supraviețui moartea soției sale și-a tras un glonte în cap în 5 l. c.

Mâncat de sălbatici. Milionarul Mc. Langlin a fost mâncat de canibalii de pe insula Solomon, America nordică. Oasele lui au fost trimise la New-Seeland, unde i-se află familia. Ministrul president a comandat un vas de războiu mai mic pentru pedepsirea sălbaticilor.

Un incident. Ni-se scrie din Lugos, că pompierul Iosif Crețu într'una din zilele trecute voind să sară în trăsura de requisițe a pompierilor, i-a lunecat piciorul și a căzut sub roate atât de rău, încât trecând roatele peste el, i-au frânt câteva coaste.

Inaugurarea muzeului național Aman. Din București se anunță, că dl Sp. Haret, ministrul instrucției publice, a hotărît, ca toate tablourile lui Aman, cari se află actualmente în pinacoteca din București, să se transporte și să se așeze la muzeul Aman din strada C. A. Rosetti. Acest muzeu trebuie să fie aranjat complet cel mult până la Paști. În fine, când lucrările de așezare

vor fi terminate, se va face inaugurarea la care vor asista și delegații ministerului. În urmă muzeul va fi deschis publicului.

Starea sămănăturilor din România. Grâul sămănat astă toamnă a răsărit peste tot locul din cauza timpului primăvăratesc. Munca câmpului a început de-asemeni. Se lucrează cu activitate la arături. E multă vreme, de când nu s'a pomenit un timp atât de prielnic muncii câmpului.

Omor în vis. Un servitor cu numele Leonard, a visat că ar fi fost atacat de tâlhari. În momentul, când se svârcolea nenorocitul, intră în odaie îngrijitoarea Maria Sofner să-l scoale, și-l atinse cu mâna. El gândind că acu hoții îl atacă, buimăcit luă revolverul de sub perină și rani de moarte pe femei în șale. Nenorocita femeie fu transportată la spital, iar servitorul arestat. E întrebarea, cum se va evalifica acest omor ciudat pe baza unui vis și mai ciudat.

Alegerea dela Trencin. Din Trencin se telegrafiază: În cercul electoral al Trencinului s'a ținut ieri alegerea de deputat. Au candidat Béla Henrik cu program constituțional și Stur Károly independent. A învins Béla Henrik cu 978 voturi, față de Stur, care a primit 614 voturi. Președintele a declarat de ales pe Béla Henrik.

Epilogul duelului Keglevich-Hencz. Deputatul poporal Hencz a omorît în duel pe contele Keglevich, și este știut, că tribunalul l'a osândit pe Hencz la 3 luni temniță de stat pentru omor. Acum încurând Hencz va fi extradat de comisiunea de imunitate a parlamentului, pentru a-și îndeplini osânda.

Teatru românesc în Basarabia. Luni în 17 Februarie st. n. a. c. a avut loc în sala clubului nobilimei din Chișinăul Basarabiei, o reprezentație teatrală. Cu acest prilej s'a jucat de cătră diletanții români din societatea înaltă vodevilul lui V. Alexandri, Cinel-Cinel. Aceasta este prima piesă jucată în românește în capitala «blândeii Basarabii».

Faptă vrednică de urmat. Banca rom. «Cordiana» din Fofeldea (com. Sibiu) a hotărît să dea dividendă de 8% și nu de 9%, ca astfel să poată da 600 cor. pentru întregirea salarelor învățătorilor dela școala confesională română de acolo. Acționarii au hotărît să dea acest ajutor anual școalei și în viitor. Ce bine ar fi să facă și acționarii dela celelalte bănci astfel!

Închiderea cărciumilor în zilele de alegeri. Camera română a hotărît prin lege ca în zilele de alegeri cărciumile la sate să fie închise. Ce bine ar fi să se aducă și la noi o astfel de hotărîre minunată.

Emigrarea la America. În anul 1907 au emigrat din Europa la America 1,014,597 persoane dintre cari 338.452 sunt din Austro-Ungaria. Din 1820 până la 1907 au emigrat la America peste 25 milioane și anume: Din Anglia 7½ mil., Germania 5 mil., Austro-Ungaria 2½ mil., Italia 2½ mil., Rusia 2 mil., Scandinavia 1½ mil., Grecia 2½ mil., Franca ½ mil., China ¼ mil., etc.

Tren răsturnat. Din Petersburg se anunță, că lângă Orenburg a deraiat un tren de persoane răsturnându-se de pe dâlma înaltă în adâncime. Aproape toate vagoanele s'au făcut țandere. 15 pasageri au murit și 50 au fost grav răniți.

Vilhelmina Adamovics nebună. Fosta soție a lui Leopold Wöllling, și-a pierdut în ultimul timp mințile și a fost internată într-o casă de nebuni.

Agrațiarea lui Stössel. Se vestește din Petersburg, că țarul s'a îndurat prea grațios de generalul Stössel și a schimbat sentința de moarte în zece ani arest de cetate. Sentința adusă împotriva generalului Fock încă a fost micșorată.

Marinimos mai răsplătește și Țarul Rusiei pe foștii săi generali, cari s'au luptat în război!

Comerțiu de fete. Poliția din Budapesta a pus mâna pe o bandă de negustori de fete. În fruntea bandei se afla proprietarul Franz Pleva. Acesta are, sub nume fals, — serie «Die Zeit» — mai multe case publice în Gran și stă în legătură cu câțiva vinzători de fete din Budapesta, cari pândesc la gară pe cele ce sosesc în capitala Ungariei și, subțuvânt că le găsesc locuri, le atrag în cursă. Astfel, o femeie cu numele Victor Mihalyi, a dat lui Pleva la Gran trei fete; a primit plata pe două, de fiecare 500 de coroane; pe a treia, care nu i-a plăcut, a trimis-o înapoi. Femeia Mihalyi a voit să trimită fata la Triest, dar la pornire sârmana a sărit din tren și a fugit. Poliția din Budapesta a condamnat pe Pleva la 2000 de cor. amendă și 14 zile închisoare; pe femeia Mihalyi la 1000 coroane amendă și cinci zile închisoare, și pe alte vinzătoare de fete la 500 și 250 cor. amendă și câte patru zile închisoare.

Serviciul militar de 2 ani în România. Ministrul român de război va prezenta camerei încurând un proiect de lege, prin care se reduce serviciul militar la 2 ani pentru infanterie și geniu și la 4 ani pentru marină.

Aniversarea eliberării Bulgariei. Se anunță din Sofia, că aniversarea eliberării Bulgariei a fost celebrată Marți printr-o procesiune festivă, la care au luat parte toate clasele civile și militare. S'au depus sute de coroane pe monumentul țarului liberator și pe al apostolului liberării, Lewsky. S'a făcut la urmă o manifestațiune în fața legațiunii ruse. Seara s'a dat un banchet în onoarea veteranilor.

Un oraș fără pâine. Din Eszék se scrie: Calfele de brutari de aici au pășit în grevă și o parte din ei au ridicat mai multe ateliere. Pâinea pregătită în aceste ateliere însă nu poate acoperi trebuințele locuitorilor, și așa locuitorii simt mare trebuință.

O premieră a lui Balzac. Peste câteva săptămâni un teatru din apropierea Parisului va da cea dintâi reprezentație a unei piese a lui Balzac. Piesa aceasta nu numai că până acum n'a mai fost jucată, dar e chiar inedită, căci abia de trei săptămâni a fost publicată într'un restrins număr de exemplare, ediție de lux. Piesa este intitulată «Școala de menajiu» și conține roluri foarte dramatice, cari vor fi interpretate de unii din cei mai buni artiști ai teatrelor din Paris.

Petrecere țigănească. Apoi să mai zică cineva că nu înaintăm în cultură. Să mai îndrăznească să susțină cineva că popoarele din Ungaria sunt inculte, azi, când și țiganii dau petreceri cu producțiuni. Marți sara adevă țiganii din Dalei și o parte a țiganilor din loc — căci și între țigani sunt clase — au dat o petrecere în sala de dans în ospătăria lui Nicolae Sporia, cu următorul program:

1. Călușerul țigănesc. Un joc curios și unic în felul său, de altfel foarte plăcut, cu 18 figuri.

2. Hora țigănească, în șase figuri.

3. Briul țigănesc.

4. Trei cântece, predate de 4 fete. Dintre aceste cântece unul a fost românesc. S'ar putea ceva țigănesc, să nu fie nițel și românesc.

5. Un jidan ambulant, cu o corfă de cozemătării.

Jocurile de altfel foarte frumoase au reușit numai într'atâta țigănește, că n'au fost executate cu tact.

Dintre cele trei cântece, au reușit bine cele două țigănești, cel românesc de aceea n'a reușit, fiindcă a fost cântat țigănește.

Jidanul ambulant, a pățit-o între țigănci, căci ele nu s'au tocmit mult cu el, ci odată și bine i-au smuls corfa din mâni, și apoi și a luat fiecare ce a putut. Mai rău însă a pățit-o pârcălabul satului, care în urma plângerei jidanului a venit să facă dreptate între jidan și țigănci. Dar țigăncile și cu acesta au făcut proces scurt, scoțindu-și fiecare furca dela brâu, au început să înblătească pe pârcălab țigănește.

Cu această ocaziune s'a observat că și între nația faraonilor sunt clase. Elita din jurul prințului Druga n'a luat parte la petrecere. Se vede, că și țiganii din Caransebeș sunt molipsiți de boala, de care suferă românii din Caransebeș. Una însă este curios, și adevă, nu s'a putut vedea nici un țigan de ai noștri la petrecere!

Mai una am de spus. Adevă țiganii au jucat toți cu capetele goale, cum se și cuvine, pe când țaranii români din Caransebeș joacă la petrecerile lor cu căciulele în cap și cu țigările în gură. Tot astfel fac și calfele, cari iau parte la petrecerile țărănești. Nu ar strica nici țaranilor de aici și nici calfelor să învețe puțină omenie dela țigani! Nu le ar strica puțină spoială, fie și țigănească!

Femei în parlament. În 10 Martie c. s'a prezentat o delegațiune de femei în palatul dietei. Ele au fost primite de președintele Justh și de ministrul Andrássy, fiind de față vre-o sută de deputați. Ele au cerut drept electoral și pentru femei. Dar cu toate că președintele Justh a vorbit cu ele într'un ton foarte diplomatic, din care femeile s'au ales nici cu da, nici cu ba, — ministrul Andrássy le-a răspuns, că n'a sosit încă timpul pentru a le da și lor dreptul de alegere. Adevă mai pe româneste zis: *Nu sunt dumnealor încă destul de coapte pentru așa ceva*

Petrecerea-Zuza. Ca de obicei așa și acum înainte de petrecere a fost producțiune bine reușită și variată, așa că și cei cari mai târziu n'au dansat, s'au putut duce satisfăcuți acasă.

Sala lui Lichtneckert arhiplină deja la 8 oare seara cu vădită nerăbdare aștepta feluritele puncte ale programului internațional, fiind-că de fapt în mica sală strănutat cu lungile pauze chiar și îndelunga răbdare a publicului nostru a fost pusă la încercare.

Executarea programului fu corespunzătoare. După spălăcitură prim tablou vivand, din care nu se putea desprinde rostul tabloului, a plăcut mult unora logul de femeie mândioasă (Haragós feleség) al dnei Zana. Si de astădată doamna Zana ne lăasă iluzie adevărat artistică, în ceea-ce fu ajutată de dl Paul Heinzl, care făcu pe bărbatul, ce noaptea târziu nimere pe acasă.

Ziarist deținut. Scriitorul albanez Jraner, care eda în Triest un ziar, a fost deținut acolo. Ziarul a fost confiscat. Cauza deținerii a fost pentru-că Jraner a comis calumniare pe cale ziaristică în Ragura — pe timpul când era acolo — și pentru aceasta a fost condamnat la 3 luni închisoare, de care voia să scape cu fuga.

Sinucidere în altarul bisericii. Bătrânul preot Timotei Ciovici din Chichinda-mare s'a sinucis după serviciul divin în altarul bisericii, străpungându-și pânțelele cu un briceag. Cauza sinuciderii este: mizeria mare, cu care se lupta la bătrânețe.

Aniversarea de 80 ani a lui Tolstoi. În cursul anului — și anume la 28 August — marele scriitor Tolstoi împlinește vârsta de 80 de ani și pentru această zi lumea literară pregătește o adevărată solemnitate. Miliardantul american Carnegie s'a oferit să editeze toate scrierile lui Tolstoi, răscumpărându-le dela diferiți editori. După o socoteală făcută e necesar un milion de ruble. Alți admiratori au propus să se răscumpere lasanaja Polyana pentru a face acolo un institut de cultură. De-asemena e vorba ca să se transporte la lasanaja casa, în care s'a născut Tolstoi, în satul Dolgow.

«Ce face Liga!» Sub acest titlu a apărut în «Adevărul» sub pseudonimul părintelui din Carpați (care se presupune a fi Păr Arhimandrit Dionisie), un articol, din care extragem următoarele pasagii caracteristice:

«Unde este Liga Culturală? Vechii ligiști ne așteptam, ca acum, când ea este recunoscută de persoană morală, să-și reînceapă activitatea binefăcătoare pentru interesele mari naționale, ce pe fiecare bun român trebuie să-l preocupe și interesa. Ea nu mai dă semne de viață, pare că nici n'ar mai exista».

«Unde este tineretul universitar, viitorii cetățeni și speranța neamului, cari prin temperamentul lor tinăr ar putea foarte mult lucra pentru binele neamului?»

«S'au dus timpurile, când un popor se cuceria prin forța brută, azi se cucerește popoarele prin cultură și pe cale economică. Prin urmare aci este vorba de cultură și de deșteptarea simțului național. Dacă popoare mai mici și mai sărace ca noi au putut și pot duce lupte pentru interesele neamului și aceasta cu mare succes, aceasta se datorește simțului patriotic, care este cu mult mai dezvoltat ca la noi»

«Avem în țară mii și mii de transilvăneni și foarte mulți din ei cu situațiuni

strălucite materiale. Ce fac? Au uitat pe cei de acasă, de unde au plecat? cari se luptă cu greutatea celor mai mari materiale»

«Este și neomenos și lucru foarte rușinos, și în acelaș timp și imoral, ca atunci, când tu ai plecat de jos, din sărăcie, și ai ajuns la situații mari de bogăție — să uiți pe ai tăi. Dacă morala cere să ajuți pe tot omul, apoi cu atât mai mult se cere pentru ai casei tale și ai neamului tău. Sunt și excepții, dar puțini la număr, cari nu au uitat, de unde au pornit!»

«Acești domni ar putea să fie în totdeauna și să contribuie cu obolul lor pentru interesul neamului.»

«Aci nu este vorba de a ne amesteca în treburile altui stat străin, dar când milioane din neamul nostru sunt expuși în mod sistematic la desnaționalizare, nu ne este permis de a sta nepăsători. Ne acuză vrăjmașii noștri în delegațiuni de iridențiști. Nu este adevărat! Dacă lor le este îngăduit și au toată libertatea la noi de a-și apăra și de a da subvențiuni coloniilor maghiare, oare noauă ni-s'a luat dreptul acesta cardinal de a compătimi cu frații noștri.»

«Prin urmare aci are chemare Liga Culturală. Să reînceapă organizarea prin țară, și cred, că sunt în sentimentele multor, ca Liga Culturală să-și aibe organul său de publicitate»

O importantă îmbunătățire pentru călătorii de pe căile ferate ungare. La ministerul comerțului se lucrează la un proiect de lege menit a aduce mari servicii publicului, care călătorește pe căile ferate ungare. E vorba anume de o combinațiune de asigurare contra accidentelor de tren, care să permită fie-cărui călător, ca din momentul când se urcă în tren să fie asigurat pentru suma de 25,000 de cor. Taxa de asigurare se va plăti odată cu biletul de tren și ea nu va întrece suma de 20 bani.

Consistorul nostru și ministrul de culte.

— Sinod extraordinar? —

Toată lumea șoptește.

Se zice, că s' diferențe de natură gravă între Consistor și ministru. Ministrul ar pretinde lucruri, ce taie adânc în autonomia diecezei noastre și se mai spune și aceea, că nu-i cine să le apere.

Constrenarea e generală.

Tot mai pozitivă formă ia știrea, că s'ar convoca un sinod extraordinar, care să ia poziție față de ministru, or să execute, ce cere acesta?

În orice caz e un moment hotărâtor pentru biserica noastră, pentru dieceza noastră, clipe, ce cer cea mai mare precauțiune.

Nu peste mult vom putea aduce detalii.

Săptămâna politică

În dietă durează încă discuția asupra înăspririi regulamentului intern. Se ascultă vorbiri lungi de obstrucție. Proiectul înăspririi a produs ruptură și între independiști, dintre cari unii au format nu de mult *partidul stângei*. Membrii noului partid iau din răspuneri parte la împedecarea înăspririi regulamentului alături de opoziția de până acum.

Întâmplare deosebită fu, că și o deputație de femei fu în parlament, ca să ceară dreptul de vot și pentru ele. Se zice, că pe timpul deputație femeilor în mod neobicit de mare s'a adunat mulțimea în jurul parlamentului numai ca să vadă femeile.

* * *

În acelaș timp între număroase *abluguri* luă parte banul la deschiderea dietei: croate, în care acum coaliția sârbo-croată e și în mai mare majoritate. Primele ședințe fură furtivoase și banul *Rauch* trebui să asculte multe vorbe urite nu numai dela poporul de pe străzile Zagrebului, ci și în dietă dela deputați.

Glose

Intr'un oraș mic, ca al nostru se divulgă și cele mai tainice intimități. Tocmai de aceea m'am mirat, că lumea a așteptat cu așa nerăbdare tablourile vivante dela concertul dșoarei Zunia.

* * *

Tablourile vivante au fost două. Si fiindcă la astfel de ocaziuni se discută prioritatea, nu ar fi interesantă o votare?

* * *

Mai interesanți sunt însă Venerabili noștri dela Consistor, cari tac tăcerea peștelui.

Se zice, că această muțenie o admiră mai tare lumea.

* * *

La toate petrecerile mai tare se așteaptă dansul. La petrecerea-Zunia fu un incident curios. După un program lung, după pauze nesfârșite urmă dansul nach 100 Jahren.

* * *

Piesa românească «Nainte de pauză» e fără nici o vlagă și jucată slab având o foarte neexistentă intrigă, nu-ți impune. Parcă n'a fost dispoziție între diletanți așa de fără de voe, fără adevărată transpunere în rol decurse totul. Mai bun fu dl Bizerea.

Tabloul vibrant, ce a urmat «Adio» (Abschied scris în program) fu cel mai interesant, nu doar fiindcă e un tablou de contură. În costumele lor de antic doamna Borțun, doamna Lazici, dșoara Ema Lirick și dșoara Frieda Wolszki au fost îndelung admirate. Simbolizarea a fost satisfăcătoare. Numai dl Florian ar fi trebuit să aibă o poziție mai de adio.

În fine ascultăram și privăram iarăș o piesă fără rost: Nach 100 Jahren. Au escelat la predare dșoara Südenhorst și dl P. Bizerea.

Mult așteptatul dans sosi, care amână ținu mult peste veghea a treia din noapte.

PARTEA LITERARĂ

Iani Mițopol.

— Schiță —
(Sfârșit).

Încurajat ast-fel, Costis socotește înainte.

— Cascavalo, doi franți.

— Fațe!

— Zumate de pune, trei-zeți.

— Fațe, bravos!

Judecătorul plăti cu liniște, și aprinse o țigară. Moscoviți se ridicase și plecase. Iani Mițopol își trase scaunul mai aproape, și tainic, prietenos, începu să spuie cum și-a întins el afacerile dela cărciuma asta, când nu avusese decât atât.

Judecătorul părea că ascultă, Costis era numai urechi, și de supt un butoiăș, un șoricel cenușiu se ivi sfios, ținti ochii, și părea că și el înțelege.

Iani zicea:

— Nu stii țe a fost chirțima asta pentru mine, frațico! Chirțima asta a fost curat mama a me...

Acuma am pus-o un mucos, un prost, nu stie cum se primește un misteriu, dar tot, nu zico, merdze treaba? Merdze!...

... Judecătorul se ridică. Se gândise cum să se despartă, și unde să se ducă să-și astâmpere setea... Acum era hotărât: va intra în sat, va găsi apă undeva, va găsi o brișcă țărănească, și va pleca răpede, fără să-i pese lui de cea ce va zice Iani.

ION BÎRSEANUL

CEARTA

În cea dintâi zi frumoasă a primăverii, în postul mare, o lumină de aur, un vânt cu mireazma pământului umed, m'au scos în marginea satului, spre luncă și spre ogoarele oamenilor. — Mi-se părea nou satul nostru cu casele deodată luminate, zimbînd unei soare prieten. Pășeam încet, cu sufletul plin de amintiri; priveam ca printr'un abur, pe cărările din marginea drumului, nezbicite încă, pui de oameni cari lepăiau cu picioarele goale, cu ochi de lumină sub păr bălaiu; priveam un roi de musculițe, un zbor de fluture, care juca ca o flacăra, — și auzeam nelămurit o frântură dulce de cântec, un glas pierdut de cucuș ca un strigăt prelung de bucurie, ce răzbătea printre ramurile unei livezi abia înmugurite.

Și cum eșeam din sat, deodată mă izbi mirosul ascuțit al pământului, și mi se deschise înaintea ochilor o arie întinsă, neagră, pe care se înșirau plugurile cu boii albi, răsturnând valurile negre, pârînd înfloriri de spumă pe această întunecoasă mare dreaptă. Și'n fund lunca de lozii verde deschisă, înecată de aurul soarelui, și dincolo, la dreapta, în văi depărtate, un fulger de oglindă o întindere de apă rămasă din răvăsările primăverii.

Și'n liniștea aceasta adâncă, cu miros de primăvară, cu ușorul abur al deșteptării după adâncul somn de iarnă, — mă zgudui neplăcut, mă trezi ca dintr'un vis, răcnetul oamenilor... Auzii dintr'odată un strigăt întărit, apoi o izbucnire de glasuri mănioase, care urcau și scoborau câteodată tari, câteodată nelămurite, înăbușite, grele.. Tresărînd, privii în jur. Credeam că cearta e îndărătul meu, lângă mine, așa de pu-

ternice treceau sunetele prin văzduhul curat. Dar glasurile veneau de departe, de la oameni adunați la o margine de ogor, spre luncă; acolo mâni se ridicau, vânturând, se zbugiumau trupuri în larma de val a mâniei.

Iar când mă apropiiai, văzui că se certau nepoții lui Vasile Bujor, moșul satului. Erau șase, toți nalți și sprinteni. Cu sprincenele aplecate pe luminile ochilor, cu gâturile întinse, cu grumazi încovoiați, par'că voiau să treacă unii prin alții: trei deoparte și trei de alta.

Și-și înălțau brațele zguduind ceva nevăzut, cu mâinile, în văzduh; răneau adânc, în învăluri nedesluite de vorbe, doi cu oticele înălțate, pe când din liniștea ogoarelor alergau din toate părțile oameni ca să potolească mânia. Pe când harța lor creștea, unii săteni soseau gâfâind greu, cu sufletul la gură.

«Ce, mă? nici-un pas, nici-o palmă nu dăm! dreptul nostru! Cum să treci cu brazda prin ogorul nostru?»

— N'am trecut! strigă altul, în involburarea glasurilor, am tras brazdă pe locul nostru, să știi!..»

Și deodată brațele se înlănțuiră, se încheștară în trupuri.

«Săriți, mă, săriți, fraților, că se omoară!..» strigau din jur plugarii. Si se năpustiră, puseră brațele, puseră umerii, într'o zarvă care scădea și creștea tunând, — și porni o învălmășeală sălbatecă, cu capete plecate, din care răsăreau deodată frunzi scuturând plete încâlțite.

Si glasuri: «Nu da! nu strânge! ține-l!» Apoi răcnete de durere. Si deodată învălmășeala se sfărâmă: sătenii trăsese în toate părțile, țineau strâns, domoleau pe nepoții moșului, cu vorbe de împăciuire, pe când ei tot mai priveau unii către alții cu capetele aplecate, cu ochii încruntați, unii cu pete de sânge pe obraz, Cursese sânge pe pământul care prisosise strămoșilor, care hrănise rânduri de părinți, de feciori și de nepoți!

După ce intrai și eu în vorbă, după ce încercai, pe cât putui, să le îmblânzesc sufletele, mă întorsei spre sat, prin pacea câmpiilor. Din lunca de lozii veni strigătul singuratic al cucului; în depărtări, în liniște, izvorau aburii pământului, izvora acum și liniștea par'că din acel pământ pe care cu câteva clipe mai înainte era să curgă sânge de frați. Și o măhnire mare îmi învăluia sufletul cum mergeam prin soare, prin vântul care venea din depărtări drepte și trecea în nemărginire, o milă pentru bieții oameni cari nu înțelegeau sârbătoarea mare a văzduhului și a pământului, cari sfărâmau pacea și frăția pe această moșie bătrână, pe care strămoșii, înfrății luptaseră, o hrăniseră cu sânge apărând-o, care ajunsese odinioară tuturor, și care acum nu mai ajungea!

Încet, prin lumina primăverii, intrai în sat, cu sufletul îndoit. În urma mea veni și vestea dela ogoare, și oamenii vorbeau despre vrajba aceasta iute care învenina sufletele unor rude, vorbeau domol ca despre o moarte năpraznică.

Iar spre seară bătrânul Vasile Bujor chemă pe nepoți la el acasă.

Casa moșului era cea mai veche din sat; cu dragoste o priveam totdeauna, pentru că-mi aducea aminte de multă lumină din trecut. Odată, în copilărie, mult mă minunai eu de casa aceasta; și de-atunci întru nimic nu se schimbase. Tot așa era, cu acoperișul țuguat, cu roata de car într'o țăpușă, în vârl, și cu bradul cel mare strâmb, alături. Din bradul acela se auziau în fiecare an, întâiu după somnul iernii, cântările oaspeților primăverii. Prin el țipa furtuna ca un glas de jale, peste sufletele năcăjite, când vara se călătorea cu bucuriile și cu dragostele ei. Iar eu, în acei ani depărtați, când veneam din târgușorul Vascanilor, cu mama la tata-bătrân, înainte de a vedea satul, suind încet culmea cu trăsura veche în pasul cailor, zăream întâiu vârful întunecos al bradului; apoi, ajuns pe deal, de-odată par'că în umbra lui se desfășurau toate căsuțele sătenilor, toate păleurile de verdeată ale grădinilor; și sub el, când intram în sat, totdeauna slătea o fată mare, vie-o nepoată a moșneagului, privindu-mă dreaptă, cu ochi întunecoși, în cari luciau două puncte de soare

Acolo își chemă moșul nepoții după cearta sângeroasă de dimineață, și după zvoana plină de griji, de peste zi, a satului. Acolo, sub bradul strâmb, sta el pe un scăunaș vechiu de stejar, cu spatele răzimat de trunchiul copacului; sta și privia pe băieți printre sprâncenele tufoase, cu gura multă vreme mută în barba scurtă, albă. Adus de spate, cu mâinile pe genunchi, sta apăsător par'că de o durere mare, învălit de bunda neagră, străveche, încins cu chimirul lui vechiu, pe care din tinerețe îl purta. Străbuna, mătușa Mărioara, sta mai la o parte, pe pământ, cu fața sbârțită, grămădită de-asupra genunchilor, cu doi ochi mititei, șterși, țintiți înainte. Se strinseră și feciori, bătrâni și ei, cărunți, și nepoți și nepoate, un sfert de sat; umpleau ograda, așezați pe prispă ori sub streșina bradului, și așteptau.

Ș'atuncia s'a uitat moșul Vasile Bujor țintă la cei șase flăcăi, cari stăteau în picioare dinaintea lui, s'a uitat multă vreme, ș'a dat din cap cu întristare. A zis încet:

«Grele vremuri, bre... grele vremuri... În vremea mea erau alte năcazuri, dar ticăloșii de acestea nu! De ce-ați vrut, mă, să vă 'njunghiați?»

Băieții, nalți, sprinteni, de-abia scăpați din oaste, tăceau, se uitau în pământ. Unul din cei bătrâni, dela spatele lor, mormăi și înjură înăbușit

«A dat Dumnezeu-sfântul soare și vânt bun și toată lumea iese să facă ce-au făcut și alții, — urmă încet moșneagul, — ce-au făcut și alții mai de demult, să are și să samene, că atâta-i al nostru; ce-avem noi altceva? N'avem nimic, numai pământul nostru... Bre, ș'am ajuns în zilele acestea să aud că vă tăiați ca păgânii... Bre, are să vă bată Cel-de-sus, că stropiți cu sânge pământul, care vă hrănește!..»

Strămoșul vorbea încet, fără să dea din mâni, cu trupul neclintit. Eu mă aștep-

tam la o izbucnire de vorbe, el rosti domol numai aceste cuvinte; dar, după-ce tăcu, un fior mi-se strecură prin suflet, și de bună samă că acelaș fior trecea prin toate piepturile celor din jur, cari erau sânge din sângele lui.

Moș-Vasile Bujor tăcu, și dintr'odată baba Mărioara, grămădită asupra pământului, începu a suspina cu amar; glasul îi creșcu tremurând, îi curgeau lacrimi pe colțul ierbii și bocea ca la o înmormântare. Feciorii, nepoții, strănepoții, în jur, tăceau încremențiți.

«Ce-i, Mărioară?» rosti domol bătrânul. «Asta-i bucuria bătrânețelor noastre!..»

Și moș-Vasile își lăsă capu 'n piept, în umbra înserării, care cuceria casa veche și bradul, îndesându-se ca o negură nesimțită.

Atunci glasuri din urmă porniră, îndemnând pe flăcăi să treacă înainte, să ceară iertare; bătrânul își ridică fruntea, prin vârful bradului trecu un șuet domol, ca o plângere tremurată

Bătrânul voi să mai zică ceva, apoi dădu încet din cap, — și de-odată porniră în jur a suspina ș'a plânge nevestele și fetele; băieții se apropiară și sărutară pe rând mâna moșului, după aceea se întoarseră unul spre altul, cu privirile muiate, se îmbrățișară, se sărutară.

Și prin brad trecu a doua suflare tremurată, ca plângerea unei ființe chinuite

Iar eu priveam, prietene, cu sufletul înfiorat toate acestea, căci până atunci nu pricepusem legături adânci dintre sufletele oamenilor și tot ce-i înconjoară; căci eu așteptam o izbucnire mare și nu vedeam nimic din ce așteptam: oamenii mai mult tăcuseră, iar lucrurile neînsuflețite par'că aveau un suflet ascuns, care tremura de durere.

Mihail Sadoveanu.

Aviz. Pentru plugari, condreni, servitori, muncitori se trimit ziarul cu jumătate prețul, adecă cu 4 coroane la an.

Varietăți.

Viață lungă. Într'o regiune a Bulgariei în care iaurtul, un fel de lapte acru constituie alimentul principal, se găsește un mare număr de locuitori, cari au trecut de vârstă de o sută de ani. La 1838 a murit o femeie Maria Prisu în vârstă de 158 ani. În ultimii zece ani ai vieții sale nu se hrănise decât cu brânză și lapte de caprioară. La 1751 a murit muncitorul Ambrosie Janet în vârstă de 111 ani. El nu mânca decât pâine fără udătură și nu bea decât apă sau zăr. O femeie Nicola Marc

moartă în vârstă de 110 ani, nu trăia decât cu pâine și lapte. În satul Iba, districtul Gori (Caucaz), locuia încă în 1904 femeia Ossetina Thense Abalva în vârstă de vre-o 180 ani, perfect sănătoasă. Ea nu mănca decât pâine de orz și zăr. O americană, doamna Jenni Read serie lui Meimikoff, că tatăl ei un bătrân de 84 ani datorează sănătatea sa laptelui covăsit cu care se hrănește de 40 ani.

Economie.

Scumpirea untului. De vre-o două-trei săptămâni prețurile untului se ridică tot într'una atât în piețele Austriace, cât și cele germâne. Cu toate că orașele Hamburg și Berlin au corespuns urcărilor, consumația n'a scăzut. În Viena încă a început a se scumpi prețul untului. La bursa din Viena prețul untului pentru fiert s'a urcat cu 10—20 cor., untul de tea clasa primă cu 10 cor., iar cel de calitate a doua s'a urcat cu 5 cor. la 100 clgr. Căutarea untului din Boemia, din partea Germaniei și ofertele urcate dovedesc în mod eclatant stabilitatea prețurilor. Censulul suprem al țării noastre avizează din Hamburg, că acolo se caută untul în măsură mare. Prețurile untului acolo sunt următoarele: I. 2.52—2.56, II. 2.40—2.50 Mărci. Untul care servește pentru fierturi: 2.10—2.15 Mărci. Prețurile sunt a se înțelege franco Hamburg. Untul trebuie să conțină: 3% sare, 83% material unsuros, și 16% apă. Untul este a-se lifiera în butoie de 50 clgr. Lipsa untului din Australia și Nev-Seclanda, au urcat prețurile untului la sume nemai cunoscute până acuma. Astfel s'a plătit în decursul săptămânei trecute pentru un butoiș de unt (50.80 clgr.) 135—140 de sillingi. Un siling face în banii noștri 20 coroane.

—□—

Lipsa fierului tot mereu crește, cu toate că stabilimentele și fabricile înflințate cu scopul de a mări produsul fierului, — mai toate funcționează. Conform anunțului fabricelor de fier, exportul s'a sistat de tot, numai ca să se poată acoperi cerințele din lăuntru, — și pe lângă toate aceste fabricile de fier, la comanda de ruzi de fier, și plăci de fier, dau termine atât de îndepărtate, încât nu le poate nime aștepta. Prin urmare inportul fierului din străinătate iar' începe a-se valida. În săptămâna din urmă s'au făcut număroase oferte către consumătorii de fier din țară, până acuma s'au redisat puține târgueli. Austria însă a importat un număr considerabil de ruzi de fier din Germania. Fier brut s'a importat și la noi destul, ba chiar sunt oferte conveniabale și din America.

Glume

Într'una din zilele trecute s'a pertraplat la bețireu de aice o cauză de criminal bagsama, la care erau chemați vr'o 20 de domni.

Badea Moise era și el pe gangul bețireului, și întrebă pe un arvocat, că ce

minune de sunt atâta domni la bețire. Advocatul răspunde, că s'au bătut în duel.

«Aștia toți s'au bătut?» întrebă badea Moise.

Advocatul îi spuse că nu, ci numai vre-o 6—7 s'au bătut, iar ceilalți sunt martorii chemați să fie de față la bătaie.

Badea Moise stă dus pe gânduri, apoi elatină din cap și zice: «Im! Toată lumea crede, că domni sunt oameni cumiști, dar eu acuma baș văd bine, că zău sunt proști. Auzi prostie! să-și cheme ei mărturii când vreau să se bată. Noi românii, suntem buni bucuroși și ne pare bine când nu vede nime, dacă lovim pe vre-unul la mir!»

Păstrare și Chivernisală. Un român, care a tăiat 2 porci buni de Crăciun, după sfintele sărbători pleacă 'n țară, să mai facă vre-o două parale. Când pleacă, între altele zice nevestei: «Și-apoi tu vezi și mănca carnea cea de porc cu păstrare și cu chivernisală».

La graniță într'un birt se întâlnește cu doi prieteni, cari îl întrebă, și el spune că merge în țară. «D'apoi nevasta cum ai lăsat-o, are de toate ce-i trebuie?» întrebă unul. «Da, — răspunde omul — am tăiat doi porci, și i-am lăsat de toate ce-i trebuie, și i-am spus să mănca carnea cu păstrare și cu chivernisală».

După-ce se despărțiră, zice unul dintre cei doi: «Mă! Nevasta ăstuia și că e cam proastă cât de bine. Ian' hai să ne ducem noi la ea și să-i spunem, că eu sunt Păstrare, iar tu Chivernisală, și să vezi, cum o să trăim noi bine în cășlegile astea cu carnea celor doi porci».

Zis și făcut. La vre-o câteva zile intră la femee cei doi prieteni, și după-ce dau binețe, spun femeii, că unul e Păstrare și celalalt Chivernisală. Când aude nevasta, nu mai putea de părere bună. «Bine că v'a adus Dumnezeu, că bărbatu-meu când a plecat în țară mi-a zis să mănca carnea de porc cu Păstrare și cu Chivernisală». Și-apoi se puse și făcu o cină boarească. Și-apoi tot așa a mers până aproape de prinderea postului mare. Atunci cei doi, după-ce mai gătaseră carnea de porc, s'au cam mai dus. La Dumineca Tomii, iată că vine și bărbatul acasă, și după una-alta, întrebă pe nevastă-sa, că mai are multă carne de porc?

«Ba zău nu, — răspunde muierea — căci după-ce ai plecat tu, la vre-o 3—4 zile a venit la mine Păstrare și Chivernisală și au șezut până ieri aici, și-apoi eu dupăcum mi-ai spus tu, i-am omenit cum se cade, și așa s'a trecut carnea de porc. Mai am coada, picioarele și urechile, acelea ți-le-am cruțat ție».

Când aude bietul om, n'a mai zis nimic, ci s'a întors și a plecat în lume, cu gândul că numai atunci se va întoarcă, când va afla în lumea mare încă o femee, care să fie așa de proastă ca a lui; și cât știu eu, nu s'a mai întors, ci caută și azi...

Poșta Redacției.

Dnii G. Usonescu, înv. în Mehadica: Cererea d-tale bucuros o împlinim. Ca corespondent te vedem foarte bucuros.

Prima cassă de păstrare in Caransebeș.

intemeiată în anul 1877

cu un capital de C. 500.000

acordă

Credit personal

precum și

credit real și cambii atât pe case de închiriat cât și imobile (pământ) mai departe primește

DEPUNERI

== sub condițiunile cele mai culante. ==

Prima casă de păstrare in Caransebeș.

1623 Polg. 1908. sz.

Hirdetmény.

A karánsebesi királyi törvényszék ezennel közhirrre teszi, hogy a Karánsebes—hátszegi helyi érdekű vasut részvénytársaságnak a karánsebesi városi kolera kórház kisajátítása iránti ügyében az 1881. évi XLI. t. c. 46. §-a értelmében a kártalanítási eljárás megkezdésére az 1623 Polg. 1908. számú végzéssel haláridőül a királyi törvényszék épületébe Mészáros Gyula királyi törvényszéki bíró hivatalos helyiségébe az 1908. évi március hó 20-ik n. d. e. 9 óráját tüzte ki, — mikorra és hová a kisajátító képviselőtében Fényes Bélát, — továbbá Karánsebes város polgármesterét, mint a kisajátítandó épületnek a felajánlott kártalanítási összeggel meg nem elégendő Karánsebes város képviselőjét, — megidézte s hogy a kártalanítási tárgyalás vezetésére Mészáros Gyula kir. törvényszéki bírót küldte ki.

S a midőn a kártalanítási eljárásban az érdekelteket a fentebb megjelölt időre és helyre ezen az uton is megidézi, — egyben figyelmezteti az összes érdekelteket, hogy a kártalanítási eljárásról való elmaradásuk az 1881. évi XLI. t.-c. 46. §-a értelmében hozandó érdemleges határozatot nem gátolja.

Karánsebes, 1908. évi március hó 7-ik napján.

Szokolay

kir. törvényszéki elnök

In comuna Buzeu

(ROMÂNIA)

se află spre vânzare 573□ metri loc

din parcela la Nr. 5. Bulevardul Vii-

torului.

Informațiuni mai aproape dă administrația acestui ziar.

„MEHADIA“

Cassă de păstrare pe acți
în Mehadia

Acoardă împrumuturi ipotecare replătibile în 10, 15, 20 ani în rate semestrale; împrumuturi cambiale cu acoperire ipotecară, escontează cambii cu 3, eventual cu 2 subscrieri, pe timp de 3 până la 6 luni, acoardă împrumuturi (anticipațiuni) pe amanele și pe efecte. Primește

depuneri spre fructificare

pentru cari solvește 6% interese. Interesele neridicate se adaugă în 6 luni, anume la 1 Ianuarie și 1 Iulie a fie-cărui an la capital și se fructifică mai departe. Darea pentru interesele de depuneri o solvește institutul. Depuneri se pot face și prin postă, având a se indica adresa exactă a deponentului. Rezolvarea urmează cu întoarcerea poștei. Abziceri și ridicări încă se pot face prin postă.

Direcțiunea

200 coroane

o mașină de scris

MIGNON

cap de operă a tehnicii moderne. Deosebit avantaj: Că ori și cine, fără a învăța, poate scrie. Scriptul îndată și stabil să vede. Construcțiunea cea mai simplă. Litere de oțel. Copiază și în mulțeste. Intre categorii cu ori și care altă mașină mai scumpă. Un an garanție. — Imposit de industria privilegiată.

A se comanda prin administrația
Ziuarului nostru.

Rămășiță dela firiz

și

tăriță (prav)

mai ieftin se poate căpăta la

fabrica de lemn

MUNK R. și CONS.
CARANSEBES.

Publicațiune

Casa de sub Nr. 99 din Caransebes strada Teus constatatoare din 2 chilii, cuină, cămară și altele să vinde din mână liberă. Informațiuni mai aproape la proprietarul Jon Cărbunariu din loc.

Se caută

un îngrijitor de casă

pentru Comunitatea de avere a fostului regiment confinar romano-banatic Nr. 13. cu prima Aprilie 1908. Leafa: 40 de cor. lunar, cvartir, și 4 stânjeni lemne la an. Rugările sunt a se înainta oficiului de economie până la 24 Martie. Petenții să se prezinte la oficiul de economie în 25 Martie st. v. la 9 oare a. m.

Toma Finz

Maestru — lemnar intreprinzator de zidiri și neguțător de lemne în Caransebeș.

Recomând M. On. public din Caransebeș și jur bine asortatul meu deposit de lemne de clădit de brad, de molin, de gorun și de teiu, de blane de latezi, de trepte, de scânduri de molin ghiluite și ghinuite (gefalzt) pentru padimente, toate deplin uscate, mai departe țement de Portland, carton asfaltat pentru acoperis, pături de izolare pentru a delătura umezala păreților, cătrană (boază) și carbolineu cu prețurile mai moderate. — Comandele se efectuează prompt și în modul cel mai conștiințios și se espiadează la toate stațiunile căilor ferate.

Intreprind clădiri noi: Case de locuit, clădiri de școală, de biserică și de poduri, fac padimente de terrazs, în biserici și primesc tot felul de renovări la edificii vechi fac acoperisuri de carton asfaltat în calitate excelentă chiar și pe acoperisuri vechi de șindilă, acoperisuri bine probate.

Publicațiune.

Conform ordinațiunei Inaltului ministeriu de agricultură Nr. 60900/1896 se aduce la cunoștință, că în anul acesta vor ajunge spre vinzare la subscrisa administrațiune. — **Ripăria — portalis Rupesiris — Monticólo și Vitis — Solonins,**

vite americane sălbatice pe ales de clasa primă cu sau fără rădăcină (nelede) precum și tot pe aceste trupini cu cele nafine și diferite soiuri de struguri de vin și desert nobilitate

ultoni cu rădăcină.

**Badacsonyvidéki Szőlótelep
kezelősége.**

Tapoleza (a Balaton mellett.)

BAZARUL „LA COROANĂ“

KOHN & ZWEIG
CARANSEBES

recomandă prăvălia lor bine asortată pentru saisonul de primăvară și vară în noulăți de haine și stofe de blouse, voile de laine, batist și zephyre de Anglia, mai departe cele mai noi umbrele, gurturi pentru dame, perdele, covoară și albituri.

La cerere p. t. publicului din jur bucuros servesc cu colecțiune de mustre.

BAZARUL „LA COROANĂ“

Anunciuri

se primesc în toate zilele pe lângă prețurile cele mai moderate, la administr. foi noastre.